

NAŠ DOM.

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za ostanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natizne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Krvavi dogodki v Trstu.

Dne 14. in 15. t. m. je tekla na ulicah v Trstu človeška kri. Godile so se tamkaj grozne, pretresujoče stvari... Vsled dogodkov teh dni so povite v globoko žalost cela vrsta družin. Udova se zvija v obupu, ker je izgubila zvestega tovariša in očeta svojim otročičem, zapuščeni otročiči plakajo po izgubljenem redniku, mati in oče po svoji nadi, svojem sinu, brat in sestra po ljubljenem bratu, nevesta po izvoljencu svojega srca...

Začeli so se nemiri s tem, da so kurjači na ladijah parobrodne družbe Lloyd prenehali z delom. Zahtevali so namesto 11 urnega dela 8 urno delo, potem, da se za polovico kurjačev odpravi nočna straža na krovu in da jim v prostih urah tudi ni treba stražiti in delati na krovu. Ker jim parobrodno društvo ni uslišalo želj, začeli so kurjači štrajkati (ustavili so delo). V petek, dne 17. t. m. so se jim pridružili vsi drugi delavci v Trstu ter tudi niso hoteli več delati. Vsled tega je zavladal v Trstu občini nemir in nered. Prišlo je do dogodkov, ki jih hočemo opisati svojim ljubim čitateljem po natankih poročilih „Slovenca“ in drugih slovenskih listov. Parobrodno društvo je uvidelo, da se delavci ne šali in je že v soboto dne 15. ugodilo kurjačem v vseh zahtevah. Vendar rabuka še tudi ta dan ni minola. Še-le ko je vlada razglasila v nedeljo dne 16. nagli sod in izjemno stanje za Trst, poglelo se je počasi razburjenje.

V četrtek, dne 13. februarja.

Kurjači so v četrtek že štrajkali, niso več delali. Že ob 7. uri zjutraj tega dne se je videlo živahno gibanje tržaške policije, ki se je postavljala na velikem in lesnem trgu pred namestništvom in pred raznimi velikimi podjetji. Videlo se je, da oblast sluti nekaj ter hoče razpolagati z vsemi svojimi sredstvi. O tej uri ni še kazalo nič na splošno stavko. Ulice so bile mirne. Takrat so se vršila zadnja pogajanja.

V sredo zvečer so bili delavci Lloydovi sklenili na posebnem shodu, da še pošljejo enkrat odposlanca stavkujočih kurjačev in nekaj delavcev Lloydovega arsenala k ravnatelju Lloyd Becherju v zadnji pogovor. To se je v jutro dne 13. t. m. zgodilo. Odposlanstvo je zahtevalo odgovor na zahteve kurjačev. Predsednik Becher je ponovil, da je Lloyd pripravljen plačati izredne ure ter odložiti pričetek dela od 6. ure na 6 $\frac{1}{2}$. Glede ponočne straže na krovih je rekel, da rešitev o tej stvari ne spada v njegovo območje. Delavci so dobili torej nepovoljen odgovor. Temu je sledila stavka vseh delavcev Lloydovega arsenala.

V hipu se je zvedel odgovor ravnatelja po vsem mestu ter razburil duhove. V ladijišču Sv. Marka in v tehničnem zavodu so sklenili delavci, da se pridružijo tovarišem pri Lloyd, isto so storili kmalu tudi delavci ostalih večjih podjetij, kakor so: pivarna Holt, Osvaldella, Greenham, Metlikovitz, Bart itd. Tudi delavci v svobodni luki so zapuščali delo, zlasti oni pri Aangarji, a tudi pomožni delavci občinske plinarne. Gruče delavcev so polnile ulice ter dale mestu nenavaden izgled. Takrat je stakalo že kakih 5000 oseb.

Delavci, zapuščaje svoje zavode, so se ustavljali pred drugimi zavodi ter pozivali tovariše, da pustijo delo. Povsodi so bile v prvi vrsti ženske.

To se je zgodilo zlasti pred tovarno za linolej, kjer so se delali. Istodobno se je izvršila demonstracija v občinski plinarni, kjer se je nabralo kakih 2000 delavcev. Nekateri so zvonili, drugi so kričali »mola« (pustite delo!). Bil je krik in vpitje. V tem se je prikazala med delavci velikanska črna zastava z rudečimi zvezdami (anarhistična, prekucijska zastava). Krik se je podvojil. V tem se je prikazal ravnatelj, ki je izjavil, da se smejo odstraniti delavci, ki niso neobhodno potrebni. Šlo je stran kakih 100 delavcev. V tem so udrli v dvorišče policisti z golimi sabljami. Nastalo je ruvanje in suvanje, pri katerem je bilo aretiranih

kakih 10 delavcev. Policija se je polastila anarhistične zastave ter jo izročila komisarijatu pri Sv. Jakobu. Množica je zapuščala tovarno ter se razgubila pevaje »pesem delavcev«.

V kratkem so skoro vsi delavci tudi manjših delavnic zapustili delo. Navadno so najprej izhajale ženske, potem so se vrata zapirala, a čez nekoliko časa so prišli ven tudi moški, katere se je skušalo še zadržati.

Ob poludne se je primerilo prvo ranjenje na Korzu. Gruča delavcev je hodila mirno po korzo, kjer je naletela (pri kavarni Korzo) na oddelek policije z golimi sabljami. O tej priliki je bil ranjen prvi delavec na roki in — aretiran.

Opoldne se je postavila stotina vojakov z nasajenimi bajoneti na velikem trgu, katerega so policisti — očistili ljudstva. Isti hip je prispela novica, da so izgredniki udrli v Lloydov magazin »panatiche« ter vse razdrli. Streljali so baje tudi iz revolverjev. Vojaštvo je razpršilo demonstrante.

Popoldne so imeli različni delavci svoje shode, na katerih se je sklenilo, da jutri dne 14. febr. ustavijo delo.

Ves večer je bilo na ulicah živahno gibanje. Gruče delavcev so se razgovarjale o dogodkih ter ugibale o prihodnosti. Aretiranih je bilo kakih 20 oseb.

V petek, dne 14. februarja.

Položaj je postal ta dan resnejši. Na ulicah so zasvetile gole sablje in slišali so se poki pušk. Med vpitjem poulične množice se je začelo mešati ihtenje ranjencev in slovesa umirajočih. Mesto je bilo prepreženo z vojaškimi kordoni; ves promet ustavljen. Kmalu so začele dohajati prve vesti o spopadih s policijo in vojaštvom.

Eno prvih nasilj se je vršilo v pekarni Viezzi. Gruča izgrednikov je pridrvila mimo ter zahtevala, naj se pekarna zapre. Pravijo, da je bil lastnik pripravljen ugoditi zahtevi, a da je pekova soproga vzela neko »štruco« ter jo vrgla med ljudi, češ, tu imate, če ste lačni. Na to pa je množica udrila v prodajalno ter razbila vse, kar je bilo v njej. Drugi zopet pravijo, da je nagovarjal neki policijski uradnik, ki je bil navzoč, naj ne zaprejo. Kakor v mnogih drugih slučajih, izvedela bo se tudi tukaj resnica še le Bog ve kdaj.

Ženske, ki bašejo južno sadje, so se nabrale ter kričale pred skladišči, kjer se je še delalo, naj ustavijo delo, kar so tudi izvečine dosegle. Sploh so ženske igrale vse dni veliko ulogo ter so tudi primerno udeležene pri ranjenih in mrtvih.

Pred vilo Reinelt, kjer stanuje namestnik, je stražila še od jutra stotnija vojakov. Ko se je nabrala pred vilo precejšnja množica izgrednikov, so jo vojaki s povešenimi bajoneti razgnali na dve strani.

Popoldne so imeli delavci zborovanje. Ko je bilo zborovanje končano, se je vsa ogromna množica — okoli 30.000 ljudi — usula po Acquedotto, prepevaje delavske pesmi, proti sredini mesta. Kakih 100 malih pobalinov pa jo je krenilo proti sv. Ivanu. Pri Dreherjevi tovarni so se ustavili in začeli bombardirati okna. Dreherjevi gasilci so nastopili proti izgrednikom z brizganjem vode, kar pa ni pomagalo, ker brizgana voda ni dosegala tolpe. Kakor gosta toča je letelo kamenje v tovarniške zgradbe. Množici pa ni bilo dovolj, da je razbila okna in drugo, ampak je začela pobijati mestne svetilke ter iste iz tal ruvati in je potem, ko je razbila plinove cevi, zažigala iste, kar je povzročilo velikanske plamene.

Večina zborovalcev pa se je po shodu napotila proti sredini mesta in sicer proti velikemu trgu. Vojaštvo jo je skušalo zaustaviti, a ni bilo mogoče. Slednjič je vojaštvo zaprlo uhod na veliki trg od strani borznega in gledališkega trga. Na borznem trgu je bila kmalu zbrana ogromna množica ljudstva, a nekateri prišli so po stranskih ulicah vsejedno na Veliki trg ter za hrbet onim vojakom, ki so blizu hotela Delorme zapirali pot z borznega trga na veliki trg. Poveljujoči stotnik Golia je radi tega zaukazal, da polovica vojakov obrne fronto proti velikemu trgu, tem vojakom je poveljeval nadporočnik Köppl, ki je neko žensko, ne ve se radi česa, se sabljo podil proč in si pri tem zlomil sabljo.

Ljudstvo je bilo radi tega ogorčeno in je psovalo nadporočnika, kateremu je neki kamen, ki je priletel od strani ljudstva, izbil kapo z glave. Nadporočnik je na to svojim vojakom zapovedal streljati, o čemur je bilo več oseb mrtvih in ranjenih. Ko so vojaki, ki so zabranjevali uhod z gledališkega trga na veliki trg, slišali streljanje, streljali so tudi oni na ljudstvo, ki je bilo raztreseno po gledališkem trgu. Tudi tu je bilo več mrtvih in ranjenih in so nekatere kroglice priletele celo skozi okna v staro borzno poslopje, kjer je sedaj nastanjena pošta ter je jedna kroglica ranila nekega poštnega uradnika.

Med kričanjem, psovanjem in upitjem se je ljudstvo umikalo. Zvečer je bilo mesto tudi zunanje v žalosti. Svetilke po mestu, zlasti na Korzu, so bile vse razbite. Mesto je bilo temno in zapuščeno.

V soboto, dne 15. februarja.

Nemiri niso ponehali. Od ranega jutra so korakali po mestu, ob gostem dežju, močni oddelki vojaštva. Ob devetih so pilepljali lepake župana, pozivljajoče k miru. Ob 11. uri so začele hoditi po mestu gruče ljudi, pozivajoče meščanstvo, da razobesi znake žalovanja. Popoldne je množica napadla s kamenjem nekega poročnika, ki je zapovedoval kordon ob voglu trga Sv. Jakoba. Deževalo je kamenje nekaj minut, na kar je dal

poročnik ustreliti večkrat proti cerkvi sv. Antona Starega in proti staremu mestu. Bilo je več ranjenih in dva mrtveca.

Skoro istodobno so napadli vojake na novem trgu oziroma na ulici sv. Nikolaja. Vkljub opominom od strani poveljnika so leteli najrazličnejši predmeti na vojake, pravijo, da celo s streh in z oken. Častnik je velel streljati. Padlo je več oseb težko ranjenih, ena je umrla.

Tudi v ulici Sv. Katarine so bili vojaki primorani rabiti orožje, toda niso streljali med ljudstvo nego v višavo; cerkev svetega Antona novega je vsa razpraskana.

Ob starih popoldne, torej takrat, ko so pokale puške okolo cerkve Sv. Antona novega, se je izbralo razsodišče z županom na čelu, posvetovalo v magistratni palači o zahtevah kurjačev ter jih sprejelo. Vest o tem se je kmalu raznesla po mestu ter uplivala blagodejno na razburjene množice. Delavci so še mirno hodili po mestu do okolo 8 ure ter se razšli, zapustivši na dežju in burji samo vojaške patrulje in — ostanke krvi.

V nedeljo, dne 16. februarja.

Vse živo po ulicah vzlic grozni burji, mrazu in naletavanju snega. Sedaj si čul tu, sedaj tam udarjanje na boben in glas vojaških trobent. Ljudje so letali na kupe, da čujejo proglašanje — izjemnega stanja in naglega soda.

Z izjemnim stanjem se zabranjuje zbiranje ljudstva, se omejuje izdavanje listov, se prepovedujejo zborovanja itd. Nagli sod ima namen, zabraniti vsaki upor. Kdor se udeleži upora ali podpihuje k upor, se takoj postavi pred sodbo in ako je kriv, se kaznuje s smrtjo. Ako sodniki enoglasno izrečejo, da je kriv, se smrtna kazen izvrši praviloma dve uri po oznanilu sodbe. Dunajski krvnik Lang se je pripeljal v Trst z dvema pomagačema, da izvršuje svoj krvavi posel.

Mir se v nedeljo ni več resno motil.

V ponedeljek, dne 17. febr.

Ker so se delavcem izpolnile želje, začnejo zopet delati. Mesto je mirno; kaže se, da se je mirnemu meščanstvu odvalil težek kamen od srca. Saj je prebivalstvo v obče miroljubno in nič mu ni bolj tuje, nego da bi se hotelo protiviti oboroženi oblasti. Tisti, ki so provzročili izgrede, niso bili Tržačani, niso bili Slovenci — prelito kri imajo na vesti zlobni hujskači.

Cerkve za časa nemirov.

V cerkvah so bila vsa glavna vrata zaprta. Odperta so bila le mala stranska vrata v zakristije. Ta odredba je bila potrebna, kajti v petek se je govorilo, da mislijo izgredek udreti v cerkev. Propovedovanje je bilo izostalo ves čas izgrediv. V cerkvi sv. Antona se ni v nedeljo vršila božja služba.

Pretrsljivi prizori.

V soboto popoldne se je zgodil pri cerkvi sv. Antona Novega pri strelu med ljudstvo pretresljiv slučaj. Neki deček kakih deset let je hitel po stopnicah, ki vodijo k urodu v cerkev. V tem ga je zadela kroglica in deček se je zgrudil na stopnjice in zaječal: «O mama moja!» Deček je bil v hipu ves v krvi in kri se je vlila tudi po stopnjicah. Par mož je pograbilo dečka in ga odneslo v lekarno Verdabasso, ki je ravno nasproti cerkve. Ali za dečka ni bilo več pomoči, izdihnil je v malo trenotkih svojo mlado dušo.

Tam, kjer so stale gruče štrajkovcev, oziroma onih, ki so to priliko porabili za svoje posebne namene, je bilo seveda čuti sikanja, žvižganja in raznih groženj na račun vojakov.

Posebno debelo so gledali ljudje — ker niso vajeni gledati takih prizorov — ko so vsako posamično vojaško osebo spremljali po ulicah po dva do trije vojaki z nasajenimi bodali. Tu si videl vojaka, ki je nesel pismo na pošto, za njim možje z bodali; tam je nesel vojak kake skledice, morda kosilo kakemu naredniku, za njim pa možje z bodali; tam je zopet hitel častnik s kakim poveljem častnikom, ki so zapovedovali vojakom na ulicah, za njim cel odelek mož z bodali.

Pri nekaterih hišah so razbita okna do četrtega nadstropja.

Pri streljih v soboto je pal v množici nek oče mrtev poleg svojega sina. Sin je planil pred vojake in zaklical: «Ustrelili ste mi očeta, ustrelite tudi mene!» Nek častnik je bil s kamenjem nevarno ranjen. Razne ulice so podobne bojišču po bitki. Na tleh leže iz tal dvignjeni kameniti stebri, na katerih so stale plinove svetilke, in plošče, za katerimi se je hotela tuleča druhal zabarikadirati. V zidu cerkve sv. Antona tiči 38 krogelj. V nedelju je ljudstvo vrelo na pokopališče, ter so nekateri hoteli zagrebene mrtve siloma izkopati, kar jim je pa zabranilo obilo zbrano vojaštvo, ki je preprečilo nadaljne izgrede, kateri bi se bili na pokopališču gotovo ponavljali, ako ne bi razsajala grozovita burja in sneg. Burja je bila taka, da je odnašala semtertje opeko s strehe.

Kaj se bo zgodilo?

Gotovo je, da so bili ljudje v Trstu od nekaterih brezvestnih ljudi nahujskani, naj dražijo in psujejo vojake in se jim ustavljajo. Ti ljudje pa niso bili delavci, ampak prekucijski agenti, anarhisti, ki so prišli od zunaj, bržčas tudi iz Italije, ljudstva hujskat. Državna zbornica je dne 18. febr. sklenila, naj se vršijo skrbne preiskave in naj se krivci strogo kaznujejo. — Delavci mirno nadaljujejo svoje delo po delavnicah. Vse se je zanimalo pretekli dni za dogodke v Trstu in zato smo jih tudi mi našim bralcem natančneje popisali.

Politični razgled.

Celjska slovenska gimnazija je v veliki nevarnosti, ker se je v proračunskem odseku državnega zbora sprejel predlog nemškega grofa Stürgkha, naj se slovenski razredi v Celju odpravijo. Slovenske poslance prosimo, da storijo vse, da ostanejo slovenski razredi v Celju. Na njih študirajo sinovi kmetov iz celjskega okraja, katere bi preveč stalo, če bi morali sinove pošiljati v Maribor študirat. Vsi kmetje čutimo s kmeti v celjskem okraju in hočemo vedno z njimi hoditi. Kmetje se moramo podpirati!

Nemiri na Španskem. V mestu Barceloni na Španskem se godijo enaki nemiri, kot nedavno v Trstu. Tudi tamkaj so delavci ustavili delo. Prišlo je že do spopadov med vojaki in delavci in tekla je že na obeh straneh kri. Stavkujoči delavci so umorili tudi tri delavce, ki so hoteli zopet pričeti z delom.

Vojska v Južni Afriki. Burski general Kristijan Dewet je Angležem na južnoafriškem bojišču najbolj v želodcu, ker so menda prepričani, da ako njega premagajo, bi bil kmalu končan krvavi ples. Ravno vsled tega mu skušajo na vse možne načine priti do živega in ga dobiti v pest. A dosedaj se jim je izjalovil še vsak poskus in tako tudi najnovejša velikanska gonja, ki so jo vpriporili proti njemu v noči od 6. na 7. t. m., o kateri smo na kratko že poročali. Po najnovejših poročilih je vodil ta izreden lov Kitchener sam in se pripravljaj na njega že od novega leta sem z gradnjo novih stražnic ter z združenjem posamnih vojaških krdel. Posebno živahno gibanje se je pričelo s pričetkom tega meseca v severovzhodnem delu Oranje države, kjer se je tedaj nahajal Dewet s svojimi oddelki. Ta je seveda pravočasno uvidel nevarnost ter se previdno umaknil v pokrajino med Frankfortom in Lindleyem južno od reke Vaal. Kitchenerju sedaj ni preostajalo nič drugega nego pomnožiti posadke stražnic ob železnicah Kronstadt-Pretorija, Kronstadt-Lindley-Bethlehem in Frankfort-Heilbronn-Wolvehoek. Dne 6. februarja je zbral vse razpoložljive čete ob reki Wilge, dotoku Vaala, in ob njem levem dotoku Liebensbergs-Vlei od Frankforta doli do Bethlehem. S temi kolonami je začel prodirati proti zahodu v smeri proti Heilbronn oziroma Kronstadtu in potem proti železnici. V tem trenutku je bil Dewet s svojo armado omrežen od vseh strani; na severni, južni in zahodni strani so mu zapirale pot dobro zasedene stražnice, na vzhodni strani je pa poleg teh pritiskala nanj neprodorna, proti njemu prodirajoča angleška četa. Vrh tega je bil pa še ves čveterokot ograjen z dvojno ali trojno žično ograjo. Toda Dewetu tudi v tem trenutku ni upadel pogum. V naglici

je razdelil svojo armado v manjše oddelke, jih razkropil na vse strani zastražene pokrajine ter jim naročil, naj se kakorkoli rešijo iz zagate in potem zberejo severozahodno od Heilbronna. Sam je pa mej tem z malim številom sobojevnikov prodril vrsto stražnic na jugu mej Kronstadtom in Lindleyem, žično ograjo pa pretrgal na ta način, da je zapodil vanjo večjo četo volov. Neopazovan se je potem Dewet podal za vrsto stražnic najprej proti zahodu in potem na sever, kjer so se polagoma zbirali njegovi oddelki, katerih nekateri so prodrli omrežje šele naslednjo noč. Drugo jutro ob prvem svitu so se Angleži zaman ozirali po zaželenem plenu — Dewetu. Bil je prost.

Gospodarske stvari.

Navzkrižno molzenje (dojenje). Dokazalo se je, da se dobi večja množina mleka in boljšega, ako se krava molze navzkriž, t. j. ne zaporedoma na eni strani in potem na drugi, ampak navzkriž. Maščoba v mleku se s tem lahko pomnoži od 77 do 97 gramov, namolze se pa tudi več mleka. Vzrok je, da se vsled navzkrižnega molzenja vime bolj razvija. Poskusite, gospodinje!

Nekaj o purah. Pure, zlasti pa purani so kaj žilavi, tembolj so pa občutljive mlade purice prve tri ali štiri tedne. Boljše je na purja jajca puro nasaditi, kakor pa kuro. Pure so pri sedenju bolj vztrajne, pozneje pa, kadar vodijo purice, so veliko bolj pazljive in v hoji počasne. Koklja je za purice prenagla, pogostoma noče tako dolgo sedeti, kakor je potrebno za purja jajca, če pa potem drugo kokljo nasadiš, tisti se pa mladiči prehitro zvalijo in jih ne spozna za svoje. Pure so pa pri sedenju tako vztrajne, da jih treba včasih vzdigniti iz gnjezda, pa jim dati jesti in piti. Pura nese navadno v marcu ali aprilu, starejše pure pa včasih že v zimi. Zimsko nesenje se more zaprečiti s tem, da se pura zapre in se ji daje manje jesti. Potem bo spomladi boljše nesla. Jajca od starejših pur so veliko boljša kakor od mladih. Popolnoma dozori pura še le s tretjim letom. V gnjezdo se ji lahko dene 15 do 19 jajc. Mladičem dajaj sprva mehki sir, pomešan s koruzno moko in s salato ali drugo zelenjajo. Pozneje jim dajaj manj sira, pa več moke in zelenjadi. Potem tudi zrnje. Da uspevajo, morajo imeti dovolj prostora za gibanje.

Železne uzde ali žvale ne dajaj v hudi zimi konju naglo v gobec, ker se zelo mrzlega železa jezik prime in tako dobi konj rano na jezik. Če nimaš tople vode pri rokah, porini uzdo v mrzlo vodo, potem se jezik ne bo prijel železa in konja obvaruješ nepotrebnih bolečin.

Razne novice in druge reči.

Našim prijateljem! Da si je naš list pridobil med poštenim slovenskim ljudstvom res mnogo prijateljev, kažejo nam tudi mnogoštevilni dopisi, posebno pozdravi iz vseh krajev in kotov slovenske domovine. Srčno radi bi vse, kar se nam pošlje, sprejeli v list, a kakor se naši uredniki v listnici opravičujejo, nimamo prostora. Povesti, različnih dogodkov, poročil o vojskah in nemirih pa tudi ne moremo izpuščati, potem bi list ne bil zanimiv. Zato nekaj dopisov sprejememo, nekaj pa jih moramo izpustiti. Ne zamerite nam, dragi dopisniki, to se zgodi le v korist listu. Najprej bi se naši zadregi opomoglo, da se list poveča. Toda to stane denar! »Štajerca« podpirajo nemški kramarji, advokati in šparkase, nas pa puščajo trgovci, advokati in posojilnice na cedilu. Mi se opiramo na svoje naročnike, na priprosto slovensko ljudstvo. In če bo nam slovensko ljudstvo ostalo tako naklonjeno kod dosedaj, če se dobimo med njimi vsaj nekoliko naročnikov, potem se ne bomo ustrašili novih stroškov. Storili bomo korak naprej, našemu fantu bomo kupili nove hlače. Dopisniki bodo potem v listu lahko našli svoje dopise. Upamo, da se po Veliki noči naš list že poveča. Ziveli, Slovenci!

Kmetški shod v Konjicah, ki ga je imela katoliško narodna stranka meseca januarja, ne da miru nekemu nemškutarskemu mazaču v »Štajercu«. Koliko pa je njegovo črkanje vredno, razvidi se iz tega, da je lažnjivi mazač napadel tudi predsednika političnega društva za slovenjebistriški okraj, vrlega kmeta Oniča, zaradi njegovega govora v Konjicah, čeravno Onič na shodu niti govoril ni. To dokazuje, da je mazač že ud mogočne »Štajerčeve« bande lažnjivcev. Dokazuje pa tudi, da si »Štajerc« upa napadati poštene slovenske kmete, nemških kramarjev in advokatov pa ne!

Makole. Kar je bilo pri naših nedavno končanih občinskih volitvah najbolj veselo, Vam hočem kratko naznaniti. Naš Makolski »Janko«, tudi — Slovenec, kakor se sam imenuje, kadar se mu potrebno zdi, v resnici pa stara posilinemška duša do zadnje kosti, mezinec bistriškega očeta Stigerja ... ta ljubeznivi Janko je že več ko leto dnij okoli trobil, da prihodnji župan Makolski bo celo gotovo »Nemec«, namreč on sam. Toti »buteljni«, tako imenuje on v svoji visoki učenosti pristase naše katol. slovenske kmečke stranke, kaj bojo tota »buteljni«?! Pa glejte, kaj se je zgodilo. Buteljni so pokazali, da so vrli, zavedni možje, ki stojijo kakor nepremakljive skale za svoje krščansko-slovensko prepričanje: Mali Stiger pa ni postal župan — oj groza, še niti v občinski odbor ni prišel!! Buteljni??

Vuzenica. Mladenič Janez Zupanek je bil vsprejet v samostan čč. oo. karmelitov in se je odpeljal 13. svečana v Gradec. Bil je vzgled svojim vrstnikom. Rad je prebiral »Naš Dom«. Hiša Zupanekova je ena tistih belih vran v Vuzenici, ki so naročene na »Naš Dom«. Nekateri zaslepljeni gospodarji pa so odprli duri ptujskemu umazancu »Štajercu«.

Od Sv. Jakoba v Slov. gor. Od kar že izhajaš, preljubi »Naš Dom«, se še od nas ni ničesar bralo v tvojih predalih. In vendar bi bilo dobro, ako bi malo pošegetal naše posilinemce in prijatelje »Štajerca«. Zaščitnik »Štajerca« so naš gospod župan, ki slišijo na ime Škof. Prišli so s Prajzovskega, ker uradujejo popolnoma nemški, imajo pečat, kateri kaže, ako ga pritisneš na papir, slavni napis: »St. Jakob bei Marburg«. Ali ni to krasno? Naš odbor je tudi deloma prijatelj »Štajerca«. So še v njem nekateri možje, ki nočejo nič slišati o ptujskem rokovnjaču. Gospod Kos, ki so ogleda mrličev, imajo tudi dosti priložnosti širiti svojega ljubljene »Štajerčka«. Gospod posestnik Šante so pa svojega soseda g. Jarca tako nagovarjali, da so pustili »Slov. Gospodarja« in si naročili ptujskega kramarja. Ta dva gospoda delujeta v Spodnjem dolu. Poglejmo v Gornji dol. Tudi tam se nahajata dva pridna agitatorja »Štajerca«, brata Ferk. To so naši narodnjaki. — Tukaj bodemo kmalu imeli občinske volitve. Možje, volilci! pokazite takrat, da ljubite svoj narod. — Imamo tudi bralno društvo, ali ste že slišali kedaj kaj o njem, gospod urednik? Ne! Jaz tudi ne; ker — spi.

Sv. Rupert v Slov. gor. (Pojasnilo.) Ker neki nam dobro znani dopisun le ne miruje s svojimi lažnjivimi dopisi iz naše župnije v ptujskem grobokopu slovenskega kmeta ter blati našo narodnost in za njo se potegujejo mladeniče, bi si marsikdo lahko mislil, da je naša župnija čisto okužena po tem brezverskem nemčurju. Ali temu ni tako, ampak tudi pri nas gremo krepko naprej v narodnem oziru. V dokaz je, da šteje naše, še komaj pred dvema mesecema na novo predramljeno bralno društvo že 150 udov, večina mladeničev, kateri z vsemi močmi delajo na to, da se širi naše narodno časopisje, posebno pa vrli »Naš Dom«, a ptujski kramar pa da se izpodriva tako, da bo v kratki dobi pri nas za sušico umrl. Joj, joj, tedaj bo milo zdihoval oni dopisun! Da pa se nadalje ne smeši, svetujemo mu, naj pusti dopisovanje na stran, na katero se toliko razume, kakor zajec na boben!

Iz Stoperc. Ker nam je pust belo sneženo odejo privoščil, smo se zopet morali s pečjo sprijazniti, kjer nam navadno po eden čita na glas vesele novice in druge podučne in zanimive ter za naše gospodarstvo potrebne stvari iz tebe, ljubi »Naš Dom«. Zraven pa luščimo fižol in štejemo »Štajerčeve« podrepnike v naši fari, katerih je

vedno manj. — V Čermozišču je neki posestnik regulil in je pri regulanju izkopal okostje človeškega trupla in bojša čez par dni zopet drugo okostje. Trupli sta ležali gotovo že do sto let.

Sv. Jurij ob Ščavnici. V nedeljo dne 16. februarja je bil izvoljen cerkvenim ključarjem tukaj g. J. Košar, kmet v Bolehnečicah, občezen poštenjak in vrl Slovenec. — Dne 19. februarja smo spremili k zadnjemu počitku J. Suhača kmeta na Jamni. Rajniki je oskrboval dolgo vrsto let službo ubožnega očeta za našo faro. Pogreba se je vkljub slabemu vremenu udeležilo veliko ljudi. Domači pevci so mu zapeli doma in na pokopališču par žalostink. — Od 1. februarja sem imamo pismonošo, ki nam prinaša pisma in časnike na dom. To službo opravlja g. Belec, bivši občinski tajnik ali »Gemeindesekreter«, kakor se sam rad izraža. Mož je zvest naročnik »Štajerca«, katerega tudi pri vsaki priložnosti priporoča in pridno razširjuje. — V Slabtincah se postavlja nek fant z ovratnico ali kravato, ki se blišči v mogočnih frankfurtarskih barvah. Ne vemo, dela li to iz nevednosti ali nalašč? — Pa še nekaj! Pred kratkim pride eden izmed glavnih »Štajerčevih« ljubljencev v neko družbo. Tu ga nekdo izmed navzočih slučajno popraša po imenu. Kaj si mislite, gospod urednik, kaj in kako je odgovoril? Le poslušajte, kako imenitno se je odrezal: »Mein Datum ist...« Iz tega odgovora lahko sklepa vsak, kakšen modrijan je to.

Iz Središča. Tudi mi Središčani vam poročamo, da nismo zaostali za drugimi okraji, kjer imajo bralna in druga društva. Hvala Bogu, tudi mi imamo pevsko in tamburaško društvo, katero nam prav dobro napreduje. In to se imamo zahvaliti našemu novemu orglarju g. Serajniku, katerega hoče sicer neki orglarček, »Štajerčev« pristaš izpodriniti, česar pa mi ne bomo pripustili!

Iz Presike pri Središču. Vedno deževje tega meseca je povzročilo več nezgod. Nevarno je hoditi čez naše slabe mostove in brvi. Dne 19. februarja je neki mož nesel tri svinjske kože k usnjarju v delo. Gredoč čez precej širok potok po neki slabi brvi, spodrkne mu in pade v potok. K sreči je bil potok obraščen z grmovjem, za katero se mož hitro prime in si pomore iz vode. Kože pa spusti, katere je bistra in naraščajoča voda hitro odnesla ter utopila. Dva dni jih že iščejo, pa brez uspeha. Kože bile so vredne do 15 kron. Župani! Brigajte se malo več za popravo mostov in brvi.

Iz savinjske doline. Ptujski lažnjivi kljukec piše o mlekarni v Št. Juriju in poroča po svoji grdi navadi, da bi par gorkih preklicanilm klerikalcem zasolil. No Jurče! dobro si jo pogodil. Bodi pa povedano vsem pravičnim in resnicoljubnim ljudem, da se omenjeni mlekarni res slabo godi, ker odborniki niso ubogali gosp. Jelovškega, potovalnega

učitelja, kateri je tukaj večkrat poučeval o mlekarskem združništvu, in nas vselej svaril pred napravo sira. — V zadruzi so izključno sami kmeti. Dopisnik lažnjivega kljukca prav dobro vé, da sta posebno dva odbornika silila na izdelovanje sira, katerih eden takoj toži obrekovalca, da bi bil klerikalec, ako svoje ime podpiše, drugi odbornik je pa temu prijatelj. Dopisnik, res blaga duša, javka, da se je mleko preslabo plačevalo, na drugi strani mu ni prav, da je v blagajnici suša. Jurče! dobro se pozna, da je črnilo, s katero se piše »Rodoljub« in ptujski lažnjivi kljukec, že v Tvoje žile prišlo, in strup v Tvoje srce!

Vransko. Dolgo že niste, gospod urednik, dobili poročila iz naše lepe fare. Gotovo ste že radovedni, kako je kaj z nami. Poročam vam, da se vaš dober list kaj rad bere pri nas. Ljudje ne morejo pričakati dneva, ko pride »Naš Dom«. Vsak drugi petek ali vsako drugo nedeljo vidim trumoma ljudi iti na pošto po »Naš Dom«. Pa tudi drugi dobri listi se pri nas berejo, kakor »Slovenski Gospodar«, »Domoljub« itd. Zadnji čas se je tudi začel širiti »Glasnik najsvetejših Src«. Slabih listov pa naše ljudstvo ne mara. — Zelel bi si še, da bi prišlo med vrste naših fantov in deklet več navdušenja. Preveč je še vse zaspano. Kako navdušena je v nekaterih krajih slovenska mladina! Sicer pa bo že boljše, če bomo začeli z mladeniškim in dekliskim društvom. Pravila so se že za obe društvi odposlala. — Mohorjeva družba je sicer pri nas precej razširjena, pa še bi bila lahko bolj. Vrančani, pristopite k tej tako koristni družbi! Vsak, ki le zna brati in ki si more celo leto prisedeti 1 gld., bi moral biti ud Mohorjeve družbe. Fantje in dekleta le na delo rodoljubno! Razširjajte pri znancih Mohorjevo družbo!

Iz Otoka pri Bočni. Kakor potrebujejo vinogradi vročih dni, da jim grozdje dozori, ravno tako potrebujemo mi suho in mrzlo zimo, da si moremo les k žagam spraviti. Ker pri nas je les glavni vir, les nam mora pokriti vse stroške. Žito kupujemo vsi posestniki, razen dveh, pri živini se že dobi nekaj, pa to ne zadostuje nikakor. Vse bi šlo rakovo pot, ako bi ne imeli gozdov. Saj se itak nemoremo na boljše, čeravno prav pridno rabimo sekiro. Upati pa je, da se cena lesu zviša, kar bi bila za nas velika dobrota. Letos nikakor noče biti mrzlo, da bi zamrznile naše blatne ceste. Slabih cest imamo žal v izobilju. Da imamo tako slabe ceste, je vzrok needinost in trmoglavost med posestniki. Da bi postalo kmalu boljše!

Planina. Tržani in kmetje v okolici, vzbudite se vendar nekoliko iz spanja! spoznajte svoje prijatelje in varujte se svojih sovražnikov! Vaš prijatelj je blagi, postrežljivi trgovec g. Friderik Wambrecht-samer; on je veren katoličan, v njegovi hiši ni najti liberalnih časnikov, posebno ne izdajškega »Štajerca«. Torej svoji k svojim!

Iz Bizeljskega. Tudi mi smo začeli spoznavati, kaj koristi dobro berilo, kako blaži duh in razvedruje srce — nasprotno pa kak strup so slabe knjige ter časopisi za naša še nepokvarjena srca. Odkar je tudi k nam začela kobacati ptujška »krota« — smo spoznali, kake vrednosti je »Naš Dom«, — kako nas zbira on pod našo narodno streho. — Ponosni smo, da nas je tako lepo število naročenih mladenk in mladeničev, ki vže komaj čakamo, kadar pride »Naš Dom« na pošto. — Izmed mnogih posestnikov kmetov nas je 10 deklet in 14 fantov naročenih iz bizeljske fare na »Naš Dom«, med tem ko ga mnogo fantov dobiva kot prilogo »Slov. Gospodarja«. — Mislimo, da še bode mnogo mladine iz naše fare nas posnemalo — zlasti ko jim bomo pokazali, kako zanimiv je ta list ravno za slovensko mladino. — V kotu Sotle in Save stanujoči, bomo zlasti mi skerbili, da se bode iz Brezic iz neke hiše, ki tudi slovenske groše vživa — le malo »Štajerčevega« »gifta« med nami raztreslo. — Raji srkamo zdravo hrano iz »Našega Doma«, kakor omoten strup iz ptujške »krote«. Bizeljski mladeniči in mladenke posnemajte nas, da tudi mi pokažemo svetu, da nekaj premoremo. — Za zdaj pa vsprejmite gosp. urednik tisoč odkritosrčnih pozdravov od vdane bizeljske mladine. Več fantov in deklet.

Od Sv. Lovrenca na Bizeljskem. Ne udamo se! Bizeljska narodna dekleta se ne udamo obrekljivemu in lažnjivemu »Štajercu«. Pa da nas napada lažnjivi »Štajerc«, to nas nikakor ne vznemirja, saj ga vzdržuje sama laž in obrekovanje. Iz tega spoznamo slovenska dekleta, da nas »Štajerc« strašno zavida, ker ne tavamo v narodni temi in ker se še nismo dale po njem preslepiti. Zato smo pa tudi ponosne na to in si tudi štejemo v čast, da smo v velikem številu naročene na »Naš Dom«, preberemo pa tudi z veseljem vsako številko. Hočemo tudi prav živahno in resno delati, kolikor mogoče, da bode »Naš Dom« kraljeval v vsaki krščanski hiši. Bizeljska dekleta glede razširjenja »Našega Doma« tekmujejo med seboj. »Naš Dom« — v hišo, »Štajerc« — iz hiše! Ne udamo se, kakor se ne bodo udala sploh nikdar slovenska dekleta. Zvesta pa ostanemo »Našemu Domu«, ki nas navdušuje, razveseljuje, podučuje in vzgaja. Živel »Naš Dom«!

Bizeljska dekleta.

* * *

Iz podjunske doline. Dobrlavas. Tudi iz naših krajev malokaj zanimivega. Močno je padel sneg, v nekaterih krajih je bilo močno zanešeno. In ravno to je bila nesreča za predzadnjega »Štajerca«. Ko je priromal v naš kraj in je hotel k svojim naročnikom, je revče v snegu obtičal in ni mogel naprej. Trdosrčno ljudstvo pa je že tudi tukaj, ker se ga nobeden ni usmilil, in tako je moral celo noč zmrzovati v snegu. In kolika sramota

še-le drugi dan — v nedeljo. — Ljudje so se iz njega norčevali — 3 iztisov ga je namreč tičalo v snegu — češ, da ljudi šteje, ki gredo v cerkev. — usmilil se ga pa nobeden ni. Ko so šli ljudje iz cerkve, teh treh »Štajercev« ni bilo več tam. Nekateri pravijo, da so se v sneg pogreznili, drugi celo trdijo, da so šli v cerkev, jaz tega ne vem, samo to vem, da je prišel eden izmed trojčkov v mojo hišo, in me je prosil, da bi ga poslal nazaj v Ptuj, da bi se tam za pečjo segrel in potem kam drugam romal, kam tega ne vem, samo to je rekel, da na Koroško ne pride več, ker so tukaj premrzli kraji in za njega premrzla srca. — Neki kmet pripoveduje, da je »Štajerca« poslal nazaj, čez osem dni pa je ravno isti iztis zopet prikobacal k njemu. Ker je oni kmet tudi bučelar, pravi, da je »Štajerc« ravno takšen kakor »strnišna žaba«, ta vedno sili k bučelam, in če jo bučelar tudi vrže daleč proč, tako čez nekaj dni vendar zopet prikobaca nazaj. Svetujte nam, Vi gospod urednik, kaj naj se stori. — Nekateri kmetje so »Štajerca« že mnogokrat poslali nazaj in vendar zopet in zopet prihaja. — Plača ga seveda nobeden ne. (Druga ne pomaga, nego ga vstrajno nazaj pošiljati! Op. uredn.) Kaj je to? »Štajerc« je pisal že lansko leto, da izhaja v 12.000 iztisih. V prvi ali drugi številki pa piše, da je dobil par tisoč novih naročnikov in vendar izhaja letos tudi samo v 12.000 iztisih. — Ali se je lagal lansko leto ali se laže letos — po mojem mnenju zmiraj.

V Rinkolah na Koroškem se je zgodila dne 19. svečana velika nesreča. Trije možje so napravljali kamenje za posestnika Jurija Čreželnik. Ker pa je bilo ta dan južno vreme, je naenkrat začela skala pokati. Kmet je hotel še nekaj orodja zgrabiti, da bi ne prišlo pod kamenje, a naenkrat se vdere kamenje nanj, da je bil čisto posut. Eno celo uro so potem kopali, predno so ga rešili. Nesrečen kmet je močno poškodovan.

Redka lovska sreča. Malokateri lovec se more ponášati s tako srečo, kakor gospod Edvard Englender, tovarnar pod Reberco na Koroškem, ki je 19. prosinca ustrelil z enim strelom dva srnjaka.

Tri četrta litra ruma v želodcu 14 letnega dečka. Nekako prvaštvo med pijanci bode zavzel 14-letni H. Spotz v Celovcu, ako bo z leti rasla njegova ljubezen do pijače. Ko so v Celovcu prodajali blago iz konkurzne mase trgovca Hermannna, umešal se je mej licitante 14-letni Spotz in podjetno se ponudil za prenašanje blaga. S posebno slastjo je prestavljal steklenice. Nakrat je omagal. Padel je in ni se zavedel. Skrivoma je popil mnogo ruma in se tako zastrupil. Prepeljali so ga v bolnico, kjer so mu iz želodca »izpumpali« tričetrta litra ruma. Sedaj je 14-letni Spotz zopet pri zavesti, samo »maček« ga še ni zapustil.

* * *

Grozen umor v Mokronogu. Poročajo iz Mokronoga na Kranjskem, da je ondi umobolni Karol Koračin s sekiro ubil sosedu Jožefa Gorenjca. Po storjenem dejanju se je Koračin smejal pred razsekanim Gorenjčevim truplom. Koračin je Gorenjca posekal, ker mu le ta ni hotel odpreti. Koračin je nato ob 10. uri zvečer s sekiro razdril hišna vrata. Gorenjc je ušel, opravljen v same spodnje hlače, na prosto. Koračin pa je planil s sekiro za njim in mu je z mnogimi udarci razsekal črepinjo. Koračin je bil svoj čas rudar na Vestfalskem in ondi dalje časa v blaznici. Že nekaj dni je govoril, da bode koga ubil. Gorenjc je bil 48 let star, oženjen in oče dveh otrok. Koračina so prijeli in zaprli v zapore sodišča v Mokronogu.

„Vrag“ gorel. V Mengšu se je Fran Kreč, vulgo Prehute, na pustni torek napravil za »vrage« in se povil s predivom. Nek šaljivec je v gostilni, v kateri je »vrag« moško hodil gori in doli, prižgal pipo. Prehute je mislil, da napravljen v »vrage« vse zmore, zato je zgrabil predivnati rep in ga pritaknil k šaljivčevi pipi, češ: »Saj vrag ne gori!« Toda rep se je takoj vnel in v hipu je bil ves »vrag« v ognju. Dvema navzočima se je posrečilo ogenj pogasiti, vendar se je vrag tako opekel, da je moral v bolnišnico.

Nenavadna posledica plesa. V Saležu na Krasu so leta 1901 o pustu plesali na skednju nekega premožnega kmeta. Spodaj je bil živinski hlev. Lep, mlad vol, ki ni bil dovzet za to muzikalično skakanje, je začel divjati, zmešalo se mu je in je poginil.

Smrt v valovih Kolpe. Iz Fare pri Kostelu se poroča: Dne 3. t. m. popoldne okoli četrte ure našla je grozno smrt v valovih Kolpe 20letna deklica Marija Grgorič iz tukajšne župnije. Imenovana deklica je peljala po čolnu nekaj žita iz kranjske strani na hrvaško stran v mlin. Na sredi Kolpe pa ji drog, s katerim je čoln krmarila, po nesreči pade v vodo, in tedaj je bila nesrečnica na milost in nemilost izročena Kolpi. Ljudje, ki so na bregu stali in zapazili to nesrečo, so ji kričali, naj se usede v čoln, da se ji ne bo nič žalega zgodilo (in res bi bila srečna, ko bi v čolnu ostala, ker ga je voda k bregu zanesla); a revica se je bala, da bo voda čoln zanesla na jez, kjer se gotovo prevrne, in je vsled tega skočila v vodo, kjer si pa ni mogla pomagati s plavanjem, kajti voda na tistem mestu je precej deroča, zraven pa v tem času še mrzla. Nekaj časa so jo še videli na površju, a kmalu je zginila pod vodo. Šli so jo precej s čolnom iskat, a je niso še do danes našli, in je bržkone tudi ne bodo, ker je Kolpa sedaj radi južnega vremena silno narasla.

Vesetje v kajhi. Tudi v ječi se lahko kaj veselega dogodi. Ima pač vsaka stvar dvojno stran, solnčno in senčno. Dne 16. februarja je občinski

redar v Neudörflu pri Dunajskem Novem mestu v svoji skrbnosti zaprl več »tičkov«, ki so mu jih prignali po odgonu (po »šubu«). Drugi dan jih je prišel nadzorovat s strogim obrazom. Toda ko je odprl vrata, koliko čuda in strahu, nobenega »tička« ni več v kletki. Potne kapljice stopijo redarju od strahu na čelo. Začel je preiskovati celico. Na tleh najde odprtino, skozi katero se je prišlo naravnost v vinsko klet. Redar stopi v vinsko klet, in kaj zagledajo njegove oči? Kakor kanon pijani so ležali njegovi varovanci pod velikim vinskim sodom.

K smrti obsojena žena. Pred sodiščem v Novem Jičinu je bila te dni obsojena k smrti nekoč jako imovita ženska Ana Stanzel. Ko je zgubila vsled lastne krivde vse premoženje, je svojo upnico Frančiško Klement v postelji zadavila in je poskušala zadaviti tudi njenega moža. Vse priče so pričale o njeni krivdi. Predrzo žensko so obsodili k smrti na vešalah.

Zopet Slovenec škof? Iz Baltimore v Ameriki se poroča: V tukajšnjih duhovniških krogih se mnogo govori o tem, da dobi nadškof Ireland v St. Paulu pomožnega škofa. Podrobnosti niso še prav nič znane, vendar so nekateri mnenja, da utegne ta čast doleteti našega rojaka č. gosp. J. N. Stariho.

Po nedolžnem radi umora obsojen vseučiliščnik. V Topeka v Ameriki je bil radi umora obsojen vseučiliščnik Joh. Collins. Zagovorniki obsojenega velikošolca so dobili sedaj nove dokaze, s katerimi bo mogoče dokazati popolno nedolžnost njihovega klijenta, ki je bil obsojen radi umora v desetletno ječo. Sedaj je umrl neki kaznjenec, ki je na smrtni postelji izpovedal, da je umoril dotičnega moža s pomočjo nekega zamorca. Ta in oni zamorec sta bila namreč pri dotični obravnavi glavni priči in na izpovedbo teh prič je obsodilo sodišče Collinsa v ječo.

Smeh otrok. Po »Popotniku« posnamemo: Da smeh otrok večkrat velja več od zdravil, o tem je vsak prepričan, ki pozna posebnosti detine dobe. Veselost prija detinji duši, ona ohrani otroka zdravega, v njej duh počiva, ona olajša premembo materije in ne dopušča utrujenosti premagati telesa. Zlasti pred spanjem naj bi se otrok razveseljeval, kajti boljše vplivajo na njega vesele sanje, nego da se trese otrok vso noč v strašnih sanjah. Dr. Belaino, ki je proučeval detinjo dušo, pravi, da je mogoče po smehu spoznati značaj otrok. Otroci, ki zgovarjajo glas »a«, kadar se smejejo, so zdravi in vesele narave. Melanholični otrok izgovarja ob smehu glas »e«. Naivni, bojazljivi otroci izgovarjajo »i«. Glas »u« pa kaže na pokvarjeno dušo.

Zažgala možovo brado. V Hazeltonu je Mike Rosniku njegova žena zažgala kosmato brado, ker se ji je, kakor pravi, zdela pregrda. Posledica tega je, da bo Rosnik vsled hudih opeklin težko

okreval, in tudi če se mu to še posreči, ne bo imel nikdar več ednega ušesa in očesa. Žena je storila svoj neumni čin, ko je mož spal na postelji.

Grozna nesreča se je zgodila v Nabrežini. Franc Kovačič iz Ruta na Goriškem in Jožef Lavrič iz Šempetra pri Gorici sta basala dinamit v mino. Bilo je deset paketov 25 kg. Paketi so se prehitro vneli. Ko so zagledali delavci, dim so zavpili, a je bilo že prepozno. Dinamit se je razletel in zasul Kovačiča in Lavriča z razstreljenim kamenjem. Bila sta hipoma mrtva. Izkopali so ju izpod kamena in prenesli na pokopališče. Pokopana sta bila na stroške podjetnikov Faccanoni, Golimbasti in Piani.

V Vipavi utonil je v petek 22-letni Jožef Pavletič iz Gabrij pri Sovodnjah. Pred štirimi dnevi je, kakor pravijo, zbolel za tifusom. Nekaj časa potem pa se mu je začelo mešati in ker najbrže ni bilo nikogar pri njem, je skočil skozi okno kake štiri metre globoko na tla; od tod je tekel proti reki Vipavi ter skočil vanjo. Bredel je na onkraj vode proti vasi Peč. Slučajno je bil na onem kraju poljski čuvaj in ta je nesrečneža zgrabil za nogo in oprijevši se za neko drevo, skušal ga potegniti iz vode. Ali ni se mu posrečilo. Revez je koj za tem utonil. Potegnili so ga iz vode mrtvega in ga prenesli v mrtvašnico na pokopališče. Ranjki je bil čvrst mladenič, drugi sin matere vdove ter vojak.

Trikratna detomorilka. Porotno sodišče v Hannoveru je obsodilo k smrti 27-letno delavko Veroniko Kedziersko, ki je svoje nezakonske otroke iz let 1897, 1898 in 1900 utopila. Očeta teh treh otrok 40-letnega oženjenega delavca Lorenca Tama je sodišče radi sokrivde pri umorih obsodilo v 15-letno ječo.

Moja prijateljica.

Prevel I. K.

Huda je bila usoda, katera je kakor mnoge druge tudi mene dovedla med neljube zidine javne bolnišnice, ali vendar ne morem, ne smem obžalovati svojega bivanja v bolnišnici, kajti ravno tamkaj se vsaki človek lahko mnogo nauči. Šele tukaj sem videl pravo nesrečo, tukaj spoznal bedo človeštva, ko Adamovi otroci, podvrženi vsakojakim mukam, nestrpnost in željno hrepené po onem trenutku, kojega se vsi zdravi in veseli bojé, da jim namreč ona nemila neprijateljica življenja, britka smrt, prereže nit njih bednega življenja, jih reši zemeljskih muk ter tako dovede v našo pravo domovino večnost.

Kar se tiče moje bolezni, mi je bil vsaki dan zaukazan sprehod po vrtu. Na popoldanskih sprehodih srečaval sem vedno neko gospodično v najlepših letih; bila je visoke rasti, okroglega, a

bledega lica in modrih očij. Z njo se je zmiraj sprehajala neka stareja žena. Dolgo nisem znal, zakaj jo neki vedno spremlja. Šele čez nekaj časa, ko me je bratranec one gospodične, — bil je moj dober prijatelj — z njo seznanil, sem videl, da je ubožica slepa. Od zdaj sem jo jel obiskovati tudi v njeni sobici, kjer se je z menoj jako ljubeznivo razgovarjala ter mi mnogo lepega pripovedovala. V svojem življenju še nisem našel tako plemenite ter potrpežljive duše. Slepa je bila, a zraven tega jo je še mučila sušica in dobro je znala, da je razun božje vsake človeške pomoči nemožna. Večkrat mi je govorila: »Zakaj bi se jezila nad svojo boleznijo? Kamorkoli se obrnemo, vidimo nevoljo in le Bog nam lahko pomaga. Tudi moja bolezen je od Boga in srečna sem, kajti z njo me opominja Bog vsaki dan, da se spominjam naše druge, prave domovine — večnosti. Danes še živimo, a jutri že lahko umrjemo. Od sveta pa itak nimamo mnogo pričakovati, ker nas pozabi, kakor hitro mu izginemo izpred očij.« Vselej so solze porosile moje oči, kadar mi je popolnoma vdana v božjo voljo tako govorila.

Nekega dne mi je živo pripovedovala vse dogodke svojega življenja ter istinito naslikala bedo in nesrečo, koji sta njo kot dve verni sestri vse dni spremljali. Ko je nehala pripovedovati, obrnil sem se v stran, da bi ne videla mojih solz. Četudi je bila slepa, sem vendar skrival solze pred njo, da bi ji z njimi ne obudil še otožnejih čuvstev. Zakaj bi se pa tudi ne solzil, ko sem gledal to plemenito osebo v najlepših mladih letih, a slepo — oropano onega veselja in radosti, koje napolnjuje vsako tako mlado srce? Kako bi se ne solzil, ko jo je temu povrh v onih čilih letih mučila tudi največja neprijateljica človeštva, neozdravljiva sušica?

Kdo je pa bila ta gospodična, bi zdaj že gotovo rad marsikateri bralec vprašal? Oglejmo si nekoliko natančneje njeno življenje in zvedeli bomo, kako da je še tako mlada postala tako zelo nesrečna.

Bila je hči nadučitelja Janka Ledeničarja v trgu L.; ime ji je bilo Marica. Že kot otrok je izgubila svojo dobro mater in tako je sameval Janko s svojo Marico mnogo let. Imel je lepo hišo in zelo rodovitno polje. Ali kaj mu naj koristi vse blago tega sveta, ker mu ne more nadomestiti tega, kar mu je bilo najmilejše in najdražje, namreč zveste tovarišice v življenju. Janko je bil nekdanj prvi veseljak in prijatelj družbe, zdaj pa je popolnoma umolknil ter skrbno negoval edino svojo Marico. Nikdo ni zamogel oveseliti nekdanj veselega nadučitelja, niti njegov angelček Marica, kateri je od zdaj na materinem mestu stregla služabnica Dora. Po dovršeni ljudski šoli ostala je Marica pri očetu, ker ta ni mislil na kojoj višjo izobrazbo svoje edinke. To dejstvo pa

je jako ožalostilo F. Osojnika, bogatega trgovca ter dobrega in vernega Jankovega prijatelja. Nekega dne obišče Osojnik Janka in mu predbaciva sledeče: »Slušaj me, dragi Janko, tvoj sklep radi Marice mi nikakor ne ugaja. Zakaj je ne pošlješ v višje dekleške šole, da se tamkaj izobrazijo nje-nemu stanu popolnoma primerno? Saj dobro znaš, da bo sčasoma potrkal pri tebi kak boljši snubec in njena dozdajna naobrazba iz ljudske šole ji nikakor ne more zadostovati. Hvala Bogu, imaš ja lepo premoženje!« Janko je sicer molčal, a vendar je poslal istega leta v jeseni svojo Marico v M...sko samostansko učiteljšče. Čez 4 leta vrnila se je Marica zopet na očetov dom, pridobivši si obilo znanosti, kakor tudi raznih blagih kreposti. Marica je bila čednostna in jako lepa devotica, in toraj ni čuda, da se je takoj oglasilo več snubačev iz boljših hiš, koji so prosili njene roke. Marica pa, kot prava krščanska deva ni gledala na imenitnost rodu ali visoke službe, ampak se vedno ravnala, slušajoča tudi klic svojega srca, po lepih besedah: »Ne srebro, niti zlato blago, le je blago, kar je srcu drago!«

Marica je že našla ljubljence svojega srca, namreč Andreja Osojnika, sina domačega trgovca, jako lepega, uglednega ter izobraženega mladeniča. Že v otroških letih sta bila vedno skupaj, pa tudi pozneje, ko sta odrastla, ni minul dan, da se ne bi vsaj nekoliko razgovarjala. Čutila sta drug za drugega in tako se je v teku časa vnel v njih srcih ogenj žarke ljubezni, ki jima je pričala, da sta stvarjena drug za drugega ter da ni najti sile, ki bi zamogla razdružiti njuni srci.

Andrejev oče, jako prebrisan in ostroviden človek, je takoj te spletkarije opazil, vse dobro premislil in končno se nekega dne podal k svojemu prijatelju Ledeničarju, da se z njim skupno razgovarja o tej ljubavni zadevi. Med drugim mu sledeče reče: »Čuj me, dragi Janko! Ti veš, kako razmerje je med najnimi otroki. Sicer ni bilo dozdaj še nič slabega, a v teku časa bi prav lahko postalo. Prišel sem zato k tebi, da izprosim svojemu Andreju tvojo Marico. Znaš in tudi vidiš, da se staram in velikega ter težkega bremena raznih skrbij ne morem več nositi. Trgovina se mi tudi širi; zato sem sklenil Andreja oženiti ter mu oddati trgovino z vsem drugim posestvom. A svojemu Andreju bi ne mogel najti boljše in ljubše žene, sebi pa prijaznejše sinahe, kot je tvoja ljuba Marica. Daj samo svoj blagoslov, otroka se itak ljubita kot brat in sestra in stvar bo tako najboljša rešena.« Janko je nekaj časa molčal, potem pa mirno odgovoril: »Za to je še dovolj časa!« Na dolgo prijateljevo nagovarjanje je vendar Janko privolil in sklenila sta, da se ima vršiti svatba v dveh mesecih jako tiho in mirno. Drugi dan je prišel, kakor je sploh navada, Andrej sam snubit in očeta sta blagoslovila svoje otroke.

Zdaj sta se čutila Andrej in Marica srečna, presrečna in ni bilo dneva, da ne bi obiskal Andrej svoja ljube Marice ter jo s čim že bodi v znak ljubezni obdaril. Kadar sta bila sama, sta se jako ljubko razgovarjala o sreči, o ljubezni, kako bodeta drug drugemu zvesta, kako bodeta v prihodnje vzajemno živela ter pri obilnem bogastvu pomagala tudi revam in ubožcem.

Na praznik sv. Petra in Pavla vrnil se je Andrej iz bližnjega trga R. Solnce se je že bolj nagibalo k zatonu. Andrej zmučen od dolgega pota ter vročine, gre v domači vrt ter se vsede pod hladno lipo na klop. Ko se je že malo počil, sliši iz nadučiteljevega stanovanja prelepo pa tužno pesmico. Bila je Marica, ki je pevala kitico one znane narodne:

V izbici svoji sedim,
Zakaj li sama ne znam,
Žalostna tukaj medlim,
Ker noče, ne more več k nam.

To pevanje ga je tako omamilo, da je sladko zaspal. Takoj je jel sanjati strašne sanje. V sanjah je iz Maričinega vrta slišal slavčeka pevati, in čim dalje in dalje je slavček gostolil, tem več rožic je iz zemlje vzrastlo in neki tajni glas mu je mlo in tiho na uho šepetal: »Slušaj, Andrej, ta glas. To je zadnje petje, ki ga slišiš, ta slavček ti peva v spomin, da si tudi ti bil nekdan med živimi.« V sredini vrta so bile le bele cvetlice, kojim je Marica prilivala oblečena v popolnoma črno obleko. Po bledem licu so ji tekale britke solzice. Andrej je hotel k njej, a ni mogel. Naenkrat zasliši grom, strela se zažari in zemlja bobni kot bi bilo na sodnji dan. . . . on vidi od daleč same črne niti. . . .; ko se mu te približajo, opazi, da so to le sprevodi, ki se pomičejo k odprtemu grobu. Sliši tudi tako strašno zvonjenje, kot bi zvonili vsi zvonovi sveta, in tako glasno plakanje, kakor če bi vsi ljudje ihteli. Sedaj prihajajo strahovi. . . Andrej se je sicer jako prestrašil, a vendar je imel toliko poguma, da je zavpil: »Poberi se mi, satan!« Strahovi izginjajo, on se pomiri, a takoj opazi v ozadju veliko svetlobo, ki se mu je približevala. V njej zapazi mnogo mrtvaških glav na žabjih nogah, ki se mu bližajo in skakajo čez njegovo glavo. Andrej ves prestrašen kliče na pomoč angelja varuha. . . . zasliši strašen krič. . . misli, da mora umreti. . . . težko diha. . . . trudi se izgovoriti samo eno ime, namreč Marica, a vse zastoni. Krvavi pot ga je polil po čelu. V teh mukah dojde nekdo k njemu, mu položi roke na čelo, svojo glavo položi na njegove prsi, ga začne poljubovati ter s solzami močiti njegovo čelo. . . . on spozna to osebo, a še predno izgovori njeno ime, se zbudi ter potolaži, ker so ga te muke morale le v sanjah.

Dolgo je razmišljeval o teh strašnih sanjah; pri večerji je bil popolnoma tih in celo noč skoraj

ni zatisnil očesa. Zmiraj so ga mučile one grozne sanje. Vstal je jako rano ter se podal ven pod milo nebo, misleč da ga bo pomiril sveži jutranji zrak ter mu pregnal duhomorne misli. A vse zastonj. Popoldne je vzel puško ter odšel na bližnjo gосто obraščeno, a jako močvirnato planjavo nad divje race. Mislil je, da si bo z lovom pregnal vse one strašne misli, ki so ga vznemirjale ves predpoldan, zvečer pa svojo ljubo Marico razveselil s kakšno tolsto raco. Na lovu je bil jako srečen. Že se je vračal domu, kar zasliši onstran neke šume po vodi pljuskati divje race. Hitro nabije puško, napne petelina ter se plazi kolikor mogoče tiho proti oni vodi. Med tem pa se zadene puška, koja je jako nesrečno nesel, med vejevjem goste šume, petelin se sproži, puška počí.... Andrej, zadet v glavo se zgrudi na gozdni mah. Prinesli so ga popolnoma s krvjo oblitega polumrtvega v očetovo hišo.

Marica, zvedevši grozno nesrečo svojega premilega zaročenca, omedli... ter se zvrne blede na tla. Dolgo, dolgo časa je preteklo, predno da se je zopet zavedla. Zbere vse svoje, skoraj potrte moči, hiti v divjem teku proti Osojniku ter se vrže vsled groznega obupa popolnoma onesveščena na svojega ljubljence... zdaj polumrtvega Andreja. Z britkimi solzami mu je močila ter lajšala boleost. Andrej se valja dolgo, dolgo v groznih mukah. Konečno pa izdihne v njenem naročju z besedami: »Marica, oprosti... z Bogom!«

Marico so prinesli domu. Plakala je noč in dan za svojim dragim. Nikdo na svetu je ni zamogel potolažiti. Njena tolažba so bile vroče solze, ki so ji izjedale oči, sušile lice. Nekega jutra vpraša svojo služabnico Doro: »Koliko je ura?« »Deset je« odgovori Dora. Nato začne Marica britko jokati... sirota je namreč vsled prevročih solz oslepela. Ni ji bilo pomoči. Marica ni videla več belega dneva, ni zrla zlatega solnca, ni se veselila pisanih cvetlic, bujne narave... ostala je slepa.

Oče Maričin, že itak tako tihi Janko ni zamogel prenesti tega udarca. Slab je od dne do dne, dokler se ni povrnil v zemljo, iz katere je bil vzet.

Marica je vsa vdana v božjo voljo priporočivši se v pobožni molitvi Bogu voljno prenašala vse britke udarce svojih mladih let. Dve leti je neprenehoma pohajala na pokopališče ter obiskovala dve ljubi ji gomili in to je bila vsa njena tolažba teh dolgih, bednih dni. V molitvi je iskala pomoč, a v molitvi je tudi našla moč in potrpežljivost. Pri teh obiskih pa je popolnoma obolela ter si nakopala še neozdravljivo sušico. Uvidela je, da ji ni pomoči. Prodala je hišo s posestvom ter odšla v bolnišnico usmiljenih sester v M...., kjer sem se tudi jaz z njo seznanil.

* * *

Prešla sta dva dni, da je nisem obiskal. Tretji dan sem zvedel, da je prejela sv. popotnico, namreč spoved in sv. obhajilo. Istega dne sem jo zopet obiskal. Tožila mi je, da ji je obolela zvesta služabnica Dora ter da ji zdaj streže neka druga, dobra in plemenita duša, namreč sestra Arsacija. Ni mogla najti besedij, s kojimi bi lahko dovolj hvalila to sestro, ki ji je stregla kot kak angelj varih ali kot prava samaritanka. Tudi ti ne moreš kaj plemenitejšega na svetu najti, kakor je ljubezen, s kojoj te službenice Jezusove, ki so se odrekle svetu, strežejo bolnikom.

Zunaj je tiha in mirna noč. V mali izbici drhti sirota Marica, blede v licu ter se bori s smrtjo. Ni nikogar pri njej. Sirota vzdihuje ter govori: »Ah, kaj si hočem nesrečnica; sto bolečin se me je lotilo, a nimam nikogar, ki bi prišel k meni ter mi prinesel kapljo vode!« Naenkrat vstopi v izbo devotka v črni opravi, sestra Arsacija, ki je slišala vzdih Maričine. Pobožna sestra jo milo tolaži, rekoč: »Obrni svoje oči proti nebu ter se priporočaj božji volji, draga sestra! Dvigni roke proti nebu, tvoji drugi, vekovečni domovini!« Siroti Marici se pojavijo solzice na očeh pri teh besedah: »Ah, Oče nebeški, Tebi se zahvaljujem, da si mi poslal tega angelja. V istini, niti mati bi mi ne mogla boljše streči, lepše za me skrbeti. Tako pa bodem tukaj pod tem varstvom lahko in mirno umrla.« Marica se je pomirila. Sestra Arsacija ji je podala v roko križ, kojega je ona poljubljala ter med globokimi vzdihmi blagoslavljala dobro sestro.

Polnoč je. Zgoraj v Maričini izbici je ugasnila luč. Na nebu je sijal mesec ter se skril zdaj za kak oblček, zdaj zopet jasno zasvetil okno bolnišnice. V Maričini sobici kleči sestra Arsacija zraven njene postelje ter moli.... za pokojno dušico blage Marice. Slikovita noč je spremljala plemenito dušo pokojnice v drugo boljšo domovino.... večnost.

A jaz ti kličem, draga prijateljica Marica: »Slava tebi in tvojemu junaštvu! Bog ti daj večni mir in sladki pokoj. A tebi se, mila sestra Arsacija iskreno zahvaljujem za tvojo velikodušno človekoljubje!«

Listnica uredništva.

G. dopisnik iz Griž: Pride na vrsto! — Iz Črešnic pri Konjicah: Pisma ne moremo priobčiti, ker bi nas spravilo v kajho. Kdo pa bi Vam potem »Naš Dom« pisal? — G. dopisnik v Logarovcih: Porabimo o priliki! — Vsem dopisnikom: Opozarjamo svoje dopisnike, da se spisi, ki pridejo v ponedeljek ali pozneje pred četrtkom, katerega izide »Naš Dom«, ne morejo več sprejeti, ker sklenemo uredništvo zaradi velikega števila iztisov že v ponedeljek. Prosimo še tudi enkrat: Le kratko, le kratko, naš list je majhen! Ako pa boste nam pridno nabirali naročnike, ga povečamo! — Mnogo pozdravov tudi tokrat nismo mogli sprejeti! Oprostite, ni prostora. Mnogo spisov se hrani in če bo kazalo, se priobčijo.

Razglednice za Velikonoč!

z natisom:

Vesele velikonočne praznike!
priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Prodajalcem precejšen popust!

Uradne zavitke

*z natisom in brez natisa,
vsake velikosti in
kakovosti*

priporoča

*Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.*

Redarstveni

—❧— **red** —❧—

v slovenskem in nemškem
jeziku

komad 12 v, po pošti 15 v
priporoča

Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

koroške ulice števil. 5

priporoča naslednje knjige:

Marija žalostna mati. Molitvenik za počestitev matere božje sedem žalosti z dodatkom za očitno in domačo službo božjo. Šesti predelan in pomnožen natis z krasno sliko Marija žalostna mati. Za postni čas najbolj primeren molitvenik; z večjim tiskom. Spisal Franc Ser. Bezjak, knezoškofijski duhovni svetovalec in župnik. Cena: v platno vezano z barvano obrezo 1 K 20, v usnji vezano z zlato obrezo 2 K 40; s pošto 10 vinarjev več.

Ključek nebeški. Molitvenik za bogoljubno mladino s krasno sliko Jezus prijatelj otrok. Sestavil Ivan Skuhala. Cena: ukusno vezan v platno 60 v, s pošto 70 v.

Duhovni vrtec ali molitvenik za katoliško mladost s podukom za sveto birmo. Najbolj primerno darilo za birmance. Z lepo sliko Jezus nebeški vrtnar. Peti natis. Cena: vezan v usnji z barvano obrezo 1 K 50, z zlato obrezo 1 K 70, s kopčijo 1 K 90; po pošti 10 vinarjev več.

Sveto opravilo. Molitvenik za mladino in tudi za odrasle. Spisal Jožef Čede, kapelan. Cena: v platno vezano 70 v, v usnjo vezano z zlato obrezo 1 K 60 v; po pošti 10 v več.

Venec pobožnih molitev in svetih pesmi za očitno in domačo službo božjo bogoljubnih kristijanov. Spisal duhovnik lavantinske škofije. Sedmi pomnoženi natis. Knjiga ima lepo sliko Marije brez madeža spočete, potem mašne molitve, venec pobožnih molitev in 290 svetih pesmi. Jako priljubljen molitvenik. Cena: vezan v usnji z barvano obrezo 2 K 80, z zlato obrezo 3 K 20, vezan v šagrin-usnje z zlato obrezo 3 K 40; s pošto 20 vinarjev več.

Katekizem o zakonu. Navod za katoliške zaročence in zakonske. Po P. Jožefu Höller, O. Ss. R., poslovenil duhovnik lavantinske škofije. Cena: 1 komad 30 vin., s pošto 35 vinarjev.

Bukve božje v naravi. Spisal dr. Alban Stolz, podomačil P. Hrisogon Majar, O. S. F. Cena knjižice 30 v, s pošto 10 v več.

V Marijinem Celju. Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru. Knjiga obsega 173 strani v 8°. Cena je 60 vin., po pošti 70 vinarjev.

Jeruzalemsko romanje. Spisal profesor J. Zidanšek. Knjiga zanimivo opisuje potovanje v Jeruzalem, sveto deželo in šege sedanjih prebivalcev. Krasita jo dve sliki. Obsega 207 strani v 8°. Cena knjige: broširana 70 v, kartonirana 90 v, v platno vezana 1 K 20 v; s pošto 10 vin. več.

Slovenske knjižice: Pod lipo I. zvezek. Črtice iz slovenske zgodovine. **Stari Slovani.** Za priprosto ljudstvo spisal Dobrogoj Velčki. Cena: 30 vin., s pošto 5 vin. več.

Socijalni demokrati novi kmečki prijatelji. Kmečko vprašanje zlasti z ozirom na knjižnico „Slovenskim kmetom v poduk in prevdarek“. Cena za 1 komad 6 vin., s pošto 11 vin., 50 komadov 2 K 50 vin., s pošto 2 K 80 vinarjev.

Kmetijska zadruga. Knjižica, ki uči, kaj kmetijske zadruge pomenijo, kako se snujejo in kako se uspešno vodijo. Spisal Ivan Kač. Komad 40 v, s pošto 45 v.

Gospodarske izkušnje sadjerejske, zlasti vinogradniške. Spisal Simon Gaberc, župnik Framski. Ponatis iz „Slovenskega Gospodarja“. S šestimi podobami. Cena knjige 40 v, po pošti 45 vinarjev.

Zbirka narodnih pesmi I. in II. snopič. Z priljudnimi, narodnimi in drugimi znanimi pesmi. Cena posameznemu snopiču 20 vin., s pošto 23 vinarjev.

Razglednice za Velikonoč!

z natisom:

VESELA ALELUJA!

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Prodajalcem precejšen popust!

Lepake

vsake vrste in velikosti
s črnim, modrim in rdečim tiskom.

**Za naznanila živinskih sejmov,
razpisanja služb, oznanila za
lovske zakupe, za pasji kon-
tumac, za dražbe itd. itd.**

izvršuje točno in po primerno nizki
ceni

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Obrednik za cerkvenike ali natančen
poduk za cerkvene služabnike. Neobhodno
potrebna knjiga za Velikonoč in sploh za
celo cerkveno leto. Cena 80 vin., po pošti
85 vinarjev.

Venec svetih pesmi za očitno in domačo
službo božjo bogoljubnih kristijanov. Sedmi
natis. Cena za komad 1 K 50; s pošto
1 K 60 vinarjev.

Družbine bukvice za dekleta, ki so pri
dekliski ali križevski družbi in tudi za druge
pobožne ženske. Dvanajsti natis. Cena:
v usnji vezane z mramornato obrezo 2 K 60,
z zlato obrezo 3 K; s pošto 20 vin. več.

**Vsakovrstne podobice, rožne
vence** in druge devocijonalije s sloven-
skimi napisi.

**Spomini na prvo sveto obhajilo
4—30 v.**

Opozarjamo posebno na **lepe spominke za
rajne s črnimi obrobki**. Tisek na
zadnji strani oskrbimo točno in po ceni.

Rožne vence vsake velikosti in kakovosti
prodajamo na drobno in debelo, tudi **rožne
vence žalostne Matere Božje
in preč. Spočetja** itd. Istotake **sve-
tinjice s slovenskim napisom**.
Imamo **lepe niklaste in medene
križece** za rožne vence, na steno in
posebno za častite duhovnike za sprevidenje
bolnikov.

**Razpošiljajo se samo
proti predplačilu. Zneski pod
2 K se pošljejo lahko tudi v
znamkah.**

Bolete

za stojino na živinskih sejmi
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Rodoljubi! Mladeniči!

Širite „Naš Dom!“

Na delo rodoljubno!

Za veliko noč in za mesec majnik!

Slovenski atelier

priporoča preč. duhovščini: v grobu ležeče in na tabernakelnu stoječe izveličarje, ljurdске device podobe z votlinami in brez, vse umetno izdelano in fino slikano, dalje vse druge v stroko cerkvenih del spadajoči izdelke.

Za vsako poljubno delo pošljem orig. fotografije. Naslov Konrad Skaza, St. Ulrich, Gröden, Tirol. 3 3-1

Orglarska šola.

V kratkem bodem vstanovil orglarsko šolo, kakoršno sem že prejšnje čase vodil. Mnogi si služijo svoj kruh kot orglavci iz moje šole. Mladenci, za to sposobni, naj se pri meni zglase.

Srečko Pirc,

2 3-2 Maribor, Weinbaugasse 23.

Slovinci!

darujte

za družbo

sv. Cirila i Metoda!

Tiskarna sv. Cirila Maribor

koroške ulice št. 5

Tisk in zaloga
„Slovenskega Gospodarja“
in „Naš Dom“.

Tisk
„Südtirolische Presse“
in „Voditelja“.

z najboljšimi stroji
in najnovejšimi črkami
oskrbljena, prevzame vse
v nje stroko spadajoče
reči :

Tisk
„Cerkv. uradnega lista“,
Uradnih listov
c. kr. okrajnih glavarstev
Celje in Brežice.

Za urade, odvetnike in notarje: Vsakovrstne formulare, tabele, pooblastila, blankete, ekspenzarije, pobotnice itd.
Za trgovce: Cenike, okrožnice, račune, fakture, memorande, naznanila, priporočila, vožne liste, pisma, vizitke, kuverte z naslovom, dopisnice itd.
Za hotele in gostilnice: Jedilne liste, etikete za steklenice, račune za natakarje, knjige za vknjižbo ptujcev itd.
Za založnike: Knjige, brošure, časopise, strokovne liste, slavnostna pisma, imenike za knjižnice itd. itd.
Za razne korporacije in društva: Pravila, letna poročila, pesmarice s sekiricami, pristopnice za člane, vabila za veselice in ples, diplome, plačilne knjižnice, blagajniške knjige itd.

Vsakovrstne tiskovine:

Lepake
vsake vrste in velikosti,
poročne liste, osmrtnice,
spominske liste,
vizitke itd.

Zaloga
vsakovrstnih tiskovin
za kn. šk. župnijske
in občinske urade,
za krajne šolske svete
in šole.

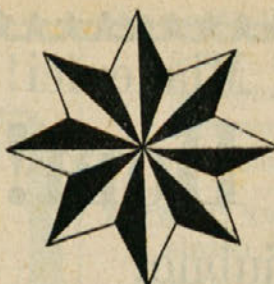
Zaloga
vsakovrstnih tiskovin
za posojilnice,
c. kr. bilježnike,
za odvetnike in
zasebnike.

Brzjavni naslov:
Cirilova tiskarna Maribor.

Čekova št. poštnega hranil. urada 825.010.

Pozor!

k zvezdi
Maribor,

Pozor!

k zvezdi
Gosposka ulica 11.

Za spomlad

priporočam mojo

veliko zalogo raznovrstnega blaga

po najnižji ceni in sicer:

sukno za gospode	meter	od 60	kr. naprej,	zgotovljene srajce	1 kos	od 59	kr. naprej,
blago za hlače	"	"	35	spodnje hlače	"	"	30
sukno za obleke	"	"	20	slamnice	"	"	80
Croise	"	"	19	namizni prti	"	"	35
cefir	"	"	20	servijete	"	"	20
satín	"	"	25	obrisalke	"	"	19
modra tkanina	"	"	18	robci	"	"	4
vojaško platno	"	"	12	svileni robci	"	"	70
pisano platno	"	"	16	Vsakovrstni podšivi za obleko po zelo znižanih cenah			

Proseč slavno p. n. občinstvo za obilni obisk beležim z odličnim spoštovanjem

4 1—3

Matija Stergar.

Naš

Najcenejši časnik!

Izhaja vsak drugi četrtek.

Dom

Stane na leto samo **1 K.**

Za oznanila o živinjskih sejmih, stavbenschkih razpisih za zidanje občinskih in šolskih poslopij najbolj primeren list, ker je najbolj razširjen po slovenskem Štajerskem, in Koroškem, kakor deloma tudi po Kranjskem.

Izhaja v **11.000** iztisih.